

стимулюючи випереджаючий розвиток економіки.

ОСОБЛИВІСТЬ СИСТЕМНОГО ПІДХОДУ В УПРАВЛІННІ ЯКІСТЮ ПРОДУКЦІЇ

Осадчук О.П., НУХТ, м. Київ

Діяльність з управління якістю продукції являється складовою успішного управління організацією. Для поліпшення показників діяльності організації, міжнародною організацією із стандартизації встановлено вісім принципів управління якістю, які найвище керівництво може використовувати у своїй роботі. Серед них особливої важливості набуває принцип системності. В основу сучасних систем управління якістю покладено принцип системного підходу. Даний принцип використовується як і в системах менеджменту якості та безпечності продукції, так і в системі управління підприємством в цілому.

В сучасних умовах, системний підхід є найбільш важливим та продуктивним при дослідженні різних соціально-економічних явищ, у тому числі, управління якістю. Суть даного підходу полягає в тому, що підприємство та його виробничі процеси розглядаються як відкрита система, що здійснює свою діяльність у взаємозв'язку з зовнішнім середовищем. Цей підхід орієнтує керівників на розгляд підприємства як сукупності взаємопов'язаних елементів, таких як працівники, структура, ресурси, задачі та технологія, управління якими має бути направлено на досягнення цілей підприємства в умовах зміни факторів зовнішнього середовища та впливу даних змін.

Основними принципами системного підходу являється: цілісність, що дозволяє розглядати одночасно систему як єдине ціле та в той же час як підсистему вищих рівнів; ієрархічність побудови, тобто наявність певної кількості елементів, що розміщуються в залежності підпорядкування елементів нижчого рівня – елементам вищого; структуризація, дозволяє аналізувати елементи системи та їх взаємозв'язки в рамках конкретної організаційної структури; множинність, дозволяє використовувати численні економічні та математичні моделі для описання окремих елементів та системи в цілому; взаємопов'язаність, тобто системний підхід передбачає розгляд проблеми не ізольовано, а в поєднанні із зовнішнім середовищем, визначаючи суть кожного зв'язку та окремого елемента.

Сукупність основних та допоміжних виробничих процесів підприємства створює єдину систему. На вході на дану систему діють: зовнішня маркетингова інформація, відгуки споживачів, обмежені матеріальні ресурси постачальників, обмежені фінансові та кадрові ресурси, нормативні акти, вимоги міжнародних та державних стандартів. Виходами даної системи стає готова продукція підприємства. Описання виробничих процесів, визначення їх критерії та розподіл відповідальності за їх здійснення дозволяє налагодити механізм управління підприємством необхідним способом, оцінити його ефективність і проводити необхідні коригуючі та поліпшуючі дії.

Чітке ідентифікування, розуміння та управління взаємопов'язаними виробничими процесами як системою сприяє результативнішому та ефективнішому досягненню визначених цілей.

Системний підхід є також одним із базових принципів побудови системи управління якістю. Під системними методами управління якістю розуміють перехід від вирішення окремих розрізнених завдань до реалізації комплексу взаємопов'язаних, взаємозумовлених технічних, організаційних, економічних, соціальних, ідеологічних, правових та інших заходів. Основна мета при цьому полягає в забезпеченні розроблення та виготовлення продукції високої якості, яка відповідає сучасному рівневі техніки, технології, вимогам та умовам сфери споживання й експлуатації.

Застосування системного підходу в управлінні допоможе розкрити структуру проблеми, взаємозв'язок елементів системи та визначити шляхи ефективного управління. Системний підхід дозволяє підвищити організованість, якість та ефективність управлінських рішень, щодо управління якістю харчового продукту.

МІЖ ЛОЗУНГОМ ТА СПРАВОЮ АБО ЯК КРАЩЕ ВБИТИ ІДЕЮ

Скиба Е.К., Гапошко К.С., ДВНЗ «НГУ», м. Дніпропетровськ

Незважаючи на задеклароване сприяння, існують перешкоди в інноваційній діяльності персоналу. Перш за все, це відсутність комплексного системного підходу до практичного втілення уже створених систем оновлення існуючих форм діяльності. Може навіть скластися враження, що інновації в нашій державі виступають лише у ролі питання, що не потребує відповіді. З початку незалежності України інноваціями займалися Міністерство промислової політики, Міністерство освіти та Кабінет міністрів, що повторювали функції одне одного, але так і не створили загальної програми. І навіть спроба створення венчурного фонду на основі Інноваційного фонду України, в який перераховувався 1% від прибутку будь-якого підприємства в державі, не принесла бажаного результату. Інноваційний фонд з коефіцієнтом повернення грошових коштів у розмірі 17% був переформований у спеціальний Інвестиційний банк, для якого головним було надійність інвестицій та впевненість у їх поверненні. Так як Інноваційний фонд змінив напрям роботи, а питання інновацій все-таки існувало, було створено Інноваційну палату України, яка, на жаль, є неприбутковою громадською організацією. Чому ж для так званих бізнес-ангелів, що інвестують в проекти з високими ризиками, інноваційна діяльність персоналу – це норма, а для більшості власників та керівників підприємств – те, що поза увагою? Відсутність практичного інтересу в запровадженні інновацій може бути у небажанні зміни ролевих функцій керівників, втрати їх повноважень; зниженні рівня зайнятості робітників; суперечливі інтереси і погляди на майбутнє окремого підприємства і держави в цілому, бажання отримати найбільший прибуток в найкоротший час ніяк не